

în umbra partenerului său. Nu reușește să surprindă caracteristicile specifice personajelor. Ele sunt diferențiate mai mult prin intermediul semnelor exterioare: costum, gest, inflexiuni ale vocii etc. Cei doi impun, însă, un joc dinam-

ic, care are capacitatea de a umple spațiul. Decorul nu conține decât un singur element, dulapul, cam vechi și prăfuit, dar ingenios utilizat și care se transformă pe rând în ghișeu, vagon de dormit, vestibul, lift și sicriu.

Pățania unui bărbat și a mai multor femei este redată scenic cu farmec de către trei bărbați și trei femei, care dovedesc că pot lucra în echipă.

Alina Mang

Considerații artistice și extraartistice

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER de Andreea Vălean ● TEATRUL DE COMEDIE ● Data reprezentației: 7 aprilie 2001 ● Regia și scenografia: Sorin Misirianțu ● În distribuție: Delia Nartea, Liviu Lucaci, Dan Tudor, Alexandru Pop, Dumitru Chesa.

Într-o reuniune cețoasă ca atmosferă, miză și scop, convocată în zilele aniversării câtorva decenii de existență a Teatrului de Comedie, actualul director al acestuia, Dan Vasiliu, a expus, printre altele, intențiile (instituției) sale de a colabora cu tinerii creatori de teatru mai mult sau mai puțin experimental, în vederea... Aici „vederea”, cum zic, se încețoșă. Nu am înțeles pentru ce anume se pune la cale colaborarea

anunțată solemn și „dezbătută” public dorința respectivă, iar nu am înțeles. Dar... am stat frumos și am așteptat. La urma urmei, rezultatele vorbește...

Și, iată, rezultatele a vorbit – deocamdată, prin glasul unui absolvent al „școlii de teatru” clujene, regizorul Sorin Misirianțu. Îmi cer scuze pentru gramatica scandalosă de mai sus, dar am încercat, și cu ajutorul ei, să sugerez întrucâtva climatul cultural

ces (inclusiv internațional – la Bienala de dramaturgie europeană contemporană de la Bonn), de către Theodor-Cristian Popescu la Naționalul din Târgu-Mureș, a devenit, pe scena sumar decorată a Teatrului de Comedie, pretext de giumbușlucuri și hârjoneală care, inevitabil, îi fac deosebit de simpatici publicului pe cei trei „actanți” principali. Mica problemă e că eroii sunt trei delincvenți încarcerați (care, în cursul unui program de cercetare, îi iau ostatici pe juna socioloagă venită să-i examineze și pe gardianul ce-i sare acesteia în ajutor) – și nu știu, zău, dacă solidaritatea de tip „Hă, hă, e mortal gagi”, uite, bă, ce-i face lu’ gagică!” este chiar reacția dorită de cineva într-o sală de spectacol... Dincolo de aceste considerente tot sociologice, așadar extraartistice, rămâne un spectacol aproximativ și dezlânat, cu aprige momente de plic-tiseală (deși, slavă Domnului, totul nu durează decât puțin peste o oră), cu un joc dezordonat și înțesat de improvizații discutabile, spectacol din care, la limită, se salvează numai Alexandru Pop și în care singura contribuție regizorală par a fi secvențele filmate de la început și de la sfârșit (altminteri, ca sens, binișor incurcătoare de minte).

Pe afiș scrie că spectacolul a fost realizat „cu sprijinul Ministerului Culturii”, care, probabil, prin vreo hârtoagă oficială, se fălește că a dat bani pentru susținerea dramaturgiei românești actuale și a tinerilor creatori de teatru. Curiozitatea mea, în chip de contribuabil, este: cine de la Ministerul Culturii a aprobat „sprijinirea” acestui spectacol și de ce?

Alice Georgescu

foto: Alin Chirită

Dan Tudor, Dumitru Chesa și Liviu Lucaci

în chestie; fără îndoială, pentru ca România să fie bine și tot românul să prospere – s-a mai pomenit în patria noastră conducător de întreprindere, fie cât de mică, având alt țel în viață decât binele general? De ce trebuia

al spectacolului pe care l-am văzut într-o seară de sâmbătă, rezervată de tradiție și de stat unor ocupații, totuși, agreabile. Piesa tinerei (și ea) regizoare Andreea Vălean, montată în premieră absolută, cu notabil suc-